

دەسسۆز بە!

وەرگىپرانى: ديارى بەرھەم

داسۆز به!

پیناسی کتیب

ناوی کتیب: دلّسۆز به

بابهت: فیّربوونی ئاکاره بهرزهکان بو مندالان

وه گيّرانی: دیاری به رهه م

به رگ و دیزاین: دیاری به رهه م

تیراژ: ۵۰۰۰ دانه

کتیبخانهی بهختیاری بو چاپ و بلاوکردنه وه

سلیمانی - شهقامی مهولهوی

 Bakhtiary Bookshop

 Ktebxanay Baxtiari

بهختیاری

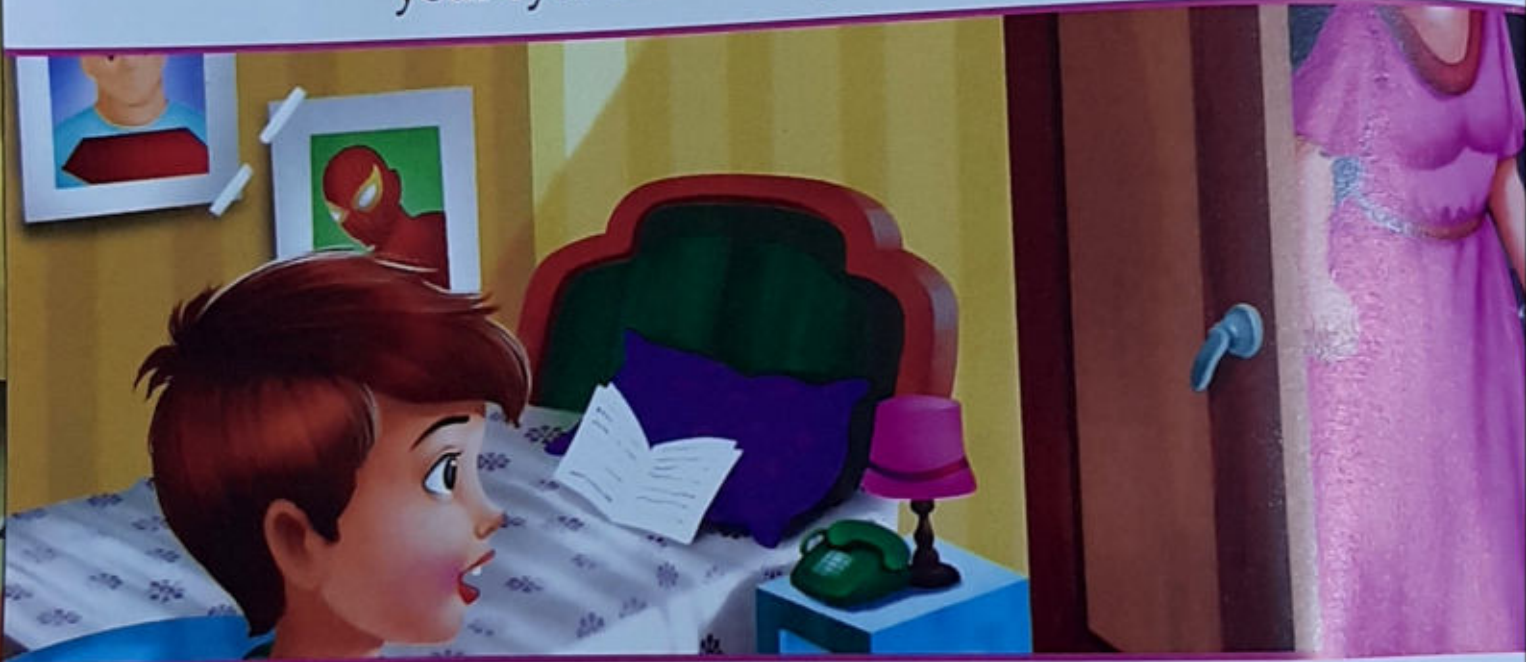
 07505000122

بهختیاری

'Tom! Tom!' shouted Tom's mother, but there was no response, she got worried. She rushed to Tom's room. He was doing his homework, his head buried in books. 'Tom, you got me worried. Why didn't you reply?' 'I am sorry, mother. I was so busy' replied Tom. 'It is good to be focused in whatever you do, but you must have your eyes and ears open all the time'

تۆم! تۆم! دایکی تۆم هاواری کرد، به لام هیچ وه لامیکی دهست نه کهوت، بوویه نیگهران بوو وه به خیرایی رویشت بو ژووره کهی، تۆم سه رقالی نرکی ماله وه بوو، له ناو کتیبدا نقوم بوو بوو. "تۆم بوچی وه لامت نه دایه وه تۆ منت زۆر نیگهران کرد." تۆم له وه لامدا وتی "بیوره دایکه من نرکی ماله وه م جیبه جی ده کرد." دایکی وتی "نوه شتیکی باشه که سه رقالی هه رشتیک بیت که دهیکهیت به لام پیویسته هه میشه چاوت و گوویه کانت کراوه بن."

'Where were you two? I am hungry. Come, let's have dinner' said John, Tom's father, looking visibly hungry. 'Yes, father. Give me five minutes and I will join you' 'Where are you off to now?' 'It is time for Ray's dinner too, Father. If we are so hungry, imagine how hungry he would be!'

باوکی تۆم وتی "نّه وه ئیوه له کوین؟ من زۆرم برسیه. با نانی ئیواره بخۆین." تۆم وتی "به سه رچاو باوکه، پینج خوله کی دیکه دیم و له گه لتان داده نیشم." باوکی وتی "نهی ئیستا بو کوئی ده رویت؟" تۆم وتی "ئیستا کاتی نه وه یه ره ی نانی ئیواره بخوات. نه گه ر ئیمه زۆرمان برسییت، بیهینه پیش چاو ئاخۆ نه چه ندی برسییت؟"

Tom's father walked to Tom and patted his back. 'You make me proud, Son. Feed him, we will wait for you' 'Thank you, Father' Tom quickly got Ray's bowl and put some dog food and milk in it. His parents looked at their little son and smiled.

باوکی تۆم به رهو رووی تۆم رویشت و دهستی هیئا به پشتیدا "کورِه کهم من شانازیت پیوه ده کهم. نانی بدهری. ئیمه چاوه ریّت ده کهین" تۆم وتی "سو پاس باوکه." تۆم به خیرایی قاپه کهی ره ی هیئا و پاشان هه ندیک خواردن و شیر ی بو تیکرد. دایک و باوکی سهیری کوره بچکۆله که یان کرد و زهرده خه نه یان کرد.

Next day, after school, Tom asked his mother if he could spend some time with his friends at the park. His mother, working in her study room, nodded in agreement. 'Thank you, mother, I will be back soon' said Tom and ran out to play with his friends.

رؤژی دواتر، تۆم داوای له دایکی کرد که ئایا ده توانییت هه ندیک کات له گهڵ هاورپیکانیدا له پارکه که به سه ر بیات. دایکی که له ژووری کارکردنه که ی سه رقالی کارکردن بوو سه ری راوه شانده به مانای رازیبوون. تۆم وتی ”سو پاس دایکه، زوو ده گه رپمه وه“ پاشان رایکرده ده ره وه تا له گهڵ هاورپیکانیدا یاری بکات.

When Tom did not return till 7 p.m, his mother got worried. It was unlike him to stay out of the house for so long. She started calling his friends frantically, but no one seemed to know where Tom was. In the middle of all this, his mother did not notice when Ray ran out of the room. She just saw him running back in, covered in dirt and mud. And, then, he began to pull at her dress.

کاتیگ تۆم تا کاتژمیر 7 ی ئیواره نه گه رایه وه دایکی نیگه ران بوو چونکه تۆم
 هه رگیز تا درهنگ له دهره وه ی مال نه ده مایه وه. به په له دهستی کرد به
 په یوه ندیکردن به هاوړپیکانی تۆمه وه به لام هیچ که سیک پینه ده چوو بزانیگ تۆم
 له کوپیه. له ناوه راستی هه موو نه مانه دا دایکی تۆم تیبینی نه کرد کاتیگ ره ی
 رایکرده دهره وه ی ژووره که، ته نه کاتیگ ره ی گه رایه وه ژووره وه بینی به قوړو
 پیسی داپۆشراوه، پاشان ره ی دهستی کرد به راکیشانی کراسه که ی دایکی تۆم.

'What is it, Ray? Tom's mother said wiping her tears. But Ray was not give up. He kept pulling at her dress, till she started following him. And then Ray ran full speed towards the plot where construction had just started. She was also running after him. When Ray stopped near a deep ditch, Tom's mother went up and peered inside.

دایکی تۆم به دهم سرپینی فرمیسکه کانیه وه وتی ”چییه ره ی؟ به لام ره ی کوّلی نه داو به رده وام بوو له سهر راکیشانی کراسه که ی تا دایکی تۆم دوایی که وت. پاشان ره ی به خیراییه کی زۆر رایکرد به ره و ئه و زه وییه ی که تازه ده ستیان کردبوو به بنیادنانی خانوو تییدا. دایکی تۆمیش به دواییدا رای ده کرد. کاتیگ ره ی له نزیک چالیکی قولدا وه ستا. دایکی تۆم سهرکه وت و سه یری ناو چاله که ی کرد.

‘Tom! Oh my God! How did you get there, darling? Are you hurt? She asked Tom. ‘My legs are hurting, Mother, but it doesn’t look serious’ tom replied. ‘Wait for a second, dear, I will be back’ She said and ran back to the house to get a rope.

دایکی تۆم کاتیگ تۆمی بینی پرسى ”تۆم! ئۆو خوايه گيان چۆن كه وتيته نە وئوه نازيزه كه م؟ ئايا نازارت پيگه يشتوو؟“ تۆم وتى ”قاچه كانم نازاريان هه يه به لام شتيكي خراب نيه دايكه.“ ”چرکه يه ك بۆسته نازيزه كه م ئیستا ده گه ريمه وه.“ دایکی تۆم نە مه ی وت و رايکرد به ره و ماله وه تا گوريسیگ بهینیت.

'I was going to the park when a group of boys on bikes came toward me. 'I started moving backwards and fell in the ditch. I shouted for a long time, but no one seemed to hear my voice. But my old faithful friend found me" Tom narrated.

Moral: Those who teach the most about sincerely, aren't always human.

تۆم به سه رهاته که ی گپراهه وه "من ده رۆیشتم به ره و پارکه که کاتیگ کۆمه لیک کور به سه ر پاسکیله وه به ره و پرووم هاتن. منیش به ره و دواوه گه رامه وه و که وتمه چاله که وه. زۆر هاوارم کرد به لام که س گوئی له ده نگم نه بوو ته نها هاوړی کۆنه به وه فاکه م نه بیئت."

وانه ی ئەم چیرۆکه: مه رج نییه ئە وه ی فیتری میهره بانیمان ده کات هه موو کات مروّف بیئت.

Natalie and Natasha were best friends. They had been neighbours ever since they were a few months old. And as luck would have it, they got admission in the same school. Ever since they started going to school together, they became inseparable.

ناتالی و ناتاشا دوو ھاوړپې گيانی به گيانی په ک بوون. هر له ته مهنی مندالیه وه دراوسی بوون. هر وه ها خوښه ختانه هر دوو کيان له په ک قوتابخانه وه رگير ابوون و به په که وه ده چوون بو قوتابخانه. نه مهش وایکړدبوو که بينه دوو ھاوړپې لیکدانه پراو.

Natalie was a simple, soft spoken girl whereas Natasha was arrogant and rude. Natalie was hardworking girl whereas Natasha was good in sports and studies, but did not care much about either. Even thier parents often wonder how they had managed to be such good friends in spite of thier difference.

ناتالی کچیکی ساده و نهرم و نیان بوو، له کاتیډا ناتاشا کچیکی قسه رهق و له خوبایی بوو. ناتالی کچیکی کوششکر بوو له کاتیډا ناتاشا له وهرزش و کوششکردندا باشوو به لام زور گرنگی پینه ده دان. ته نانه ت دایک و باوکیشیان سه رسام بوون که چون بوون به دوو هاورپی نزدیک سه ره رای جیاوازیه کانیان.

One the teacher gave an assignment in class where the student needed to write something about their best friends. The students were very excited. They were looking at one another with amusement. Natalie and Natasha also a looked at each other and smiled. Then, all the student started scribbling in their notebooks.

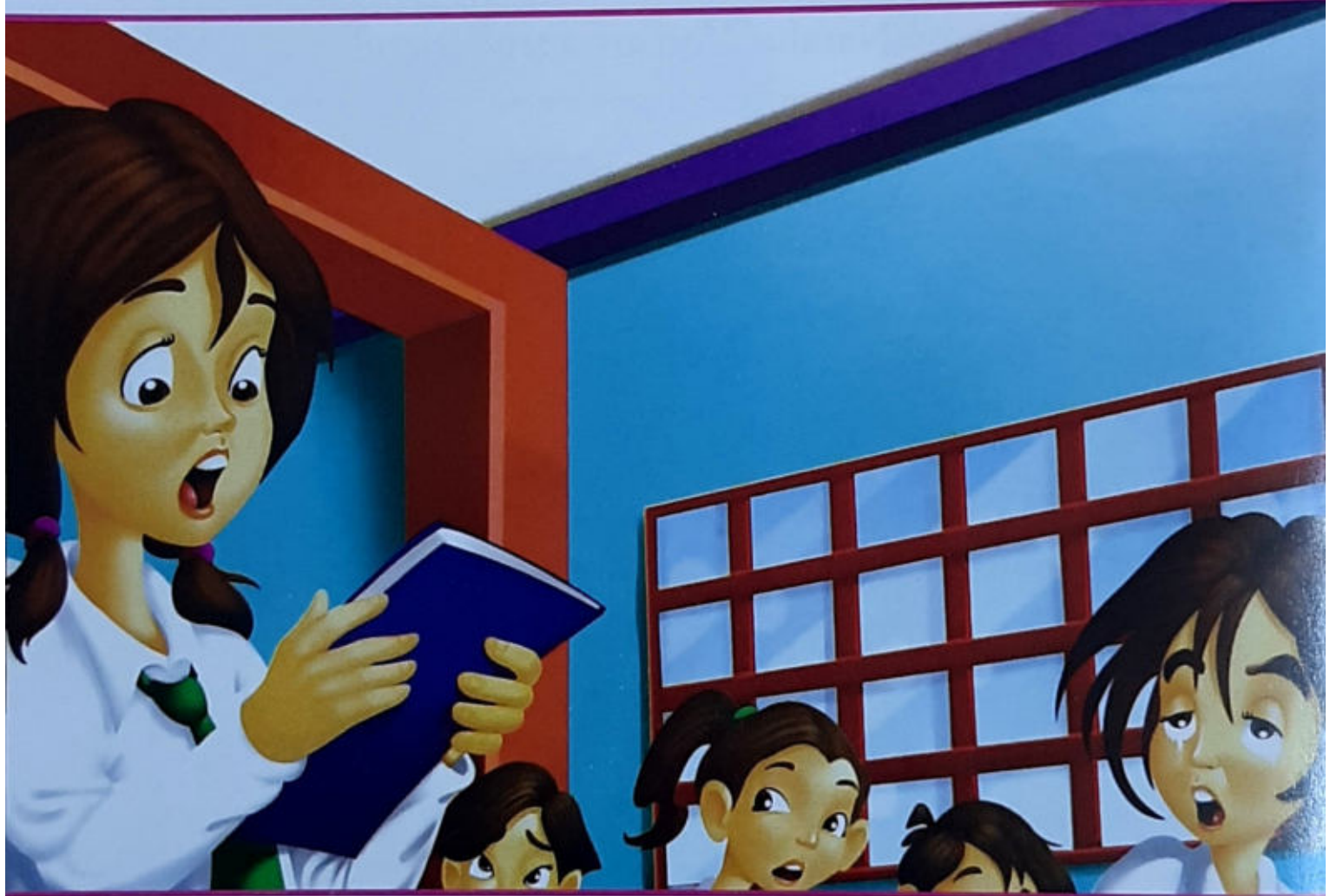
روژیک مامۆستا که له پۆلدا نێرکیکی پێدان که پێویست بوو منداله کان شتیک ده رهبارهی هاوڕێ نزیکه که یان بنووسن. هه موو خویندکاره کان به پیکه نینیکه وه ته ماشای یه کتریان ده کرد. ناتالی و ناتاشا ته ماشای یه کتریان کرد و زه رده خه نه یه کیان کرد. پاشان خویندکاره کان ده ستیان کرد به نووسین.

After fifteen minutes, the teacher asked the students to read out what they had written. Ruya was the first one to speak. 'My best friend is Rachel. I like her because she is a hardworking and nice girl who cares for me. She brings nice lunch for me from home. She also shares her books and toys with me. She is very kind'

دوای پازده خولهک، مامۆستا که داوای له خویندکارهکان کرد که به دهنگی بهرز نۆوه بخویننهوه که نووسیویانه. رویا یه کهم کهس بوو که قسه بکات "نزیکتترین هاوریم ره یچله. خوشمه ویت چونکه کچیکی باشه و تیده کووشیت و گرنگی به من ده دات. خواردنی خوشم له ماله وه بو ده هیئیت. ههروه ها کتیب و یاریه کانی له گهل مندا بهش ده کات. نۆ و زور میهره بانه.

Natalie's turn came, she stood up and started reading. 'Natasha is my best friend. Everyone thinks she is rude and mean, but I know she has a heart of gold. People remember her anger, but they don't remember her good gestures. Everyone remembers when she scolds them, but no one remembers her help. I love her'

نۆرهی ناتالی هات. ههستا و دهستیکرد به خویندنهوه "ناتاشا نزیکترین هاوړپښی منه. هه مووان پښیان وایه که که سیکی قسه رهقه، به لام ده زانیم که دللیکی وهک ئالتونی هه یه. خه لکی توره بوونه که یان له یاده، به لام هه لویسته باشه کانیاں له یاد نیه. هه مووان له یادیانه که سه رزه نشتیان ده کات، به لام کهس له یادی نیه کاتیک یارمه تیان ده دات. من خوشمه وپت."

Just then, the bell rang and all the students started walking out of the class. Natalie went to Natasha and saw that she had tears in her eyes. Natasha said, 'Today you told the class something that they could not see in me! And you also revealed to me something that I did not know about myself! I promise to mend my ways. Thank you, Natalie! You are a true friend'

له و کاته دا زهنگ لییدا و هه موو خویندکاره کان رویشتنه دهر له پوله که. ناتالی چوو بۆلای ناتاشا و بینی که وا فرمیسک له چاوه کانیدایه. ناتاشا وتی "تۆ نە مرۆ شتیکت به پوله که وت که نه یانده بینی له مندا، هه روه ها شتیکیشت بۆ من ئاشکرا کرد که له باره ی خوومه وه نه مده زانی. به لاین ددهم که باشیم. سوپاس ناتالی، تۆ ها ورپی راسته قینه ییت."

That assignment strengthened their bond. Natasha understood the importance of being soft and gentle, and Natalie was happy that she was able to explain the difference to her friend.

Moral: Being honest may not get you a lot of friends, but it'll always get you the right ones.

نووسینه که په یوه ندی نیوانیانی به هیتر کرد. ناتاشا تیگه یشته له گرنګی بوون به که سیکی نه رم و نیان و به ریز. هه روه ها ناتالی خوشحال بوو که توانی جیاوازی نیوانیانی بو روونکرده وه.

وانه ی نه م چیرۆکه: رهنگه راستگویی هاورپی زورت بو په یدا نه کات. به لام ده توانیت باشتیرین هاورپیت بو بدوژیتته وه.

Every couple of years, Johnny's father had to shift from one town to another due to his job. He had fond memories of all the cities that he had lived in and all his friends who had made his life special in those cities. Johnny loved making new friends.

هه موو چهند سال جارېك ده بووايه باوكي جوڻي بو كاركردن پروات بو شارېكي نوې. جوڻي چهندين يادگاري له باره ي هاورپېكاني هه بوو له هه موو نه و شارانه ي كه لېي ژيابوو. جوڻي ناره زووي ناسيني هاورپې نوې هه بوو.

SCHOOL

For Johnny, the best thing about new cities was going to a new school and making new friends. So when he got admitted to the new school, he was very excited, he bought new books and stationery.

بۇ جۆنى، خۆشترىن شت لە شارە نوپكە رۆيشتن بوو بۇ قوتابخانەى نوئى و پەيداكردىنى ھاورپى نوئى. كاتىك لە قوتابخانە نوپكەى وەرگىرا، زۆر بەپەرۆش بوو، وە پەرتوك و كەل و پەلى تايبەت بە قوتابخانەى كرى.

When he entered his classroom, the teacher welcomed him and introduced him to class. Then, he took out his books and pencil placed them on his desk and started reading along with the teacher. Time passed very quickly, it was time for lunch. Johnny decided to eat alone and observe his classmates.

کاتیگ چووہ پۆلہ کہ یه وه، مامۆستا کہ ی به خیر هاتی کرد و به پۆلہ کہ ی ناساند. دواتر، جوونی کتیب و قتوی پینووسه کانی دهرهینا و خستنیه سهر میزه که. پاشان له گه ل مامۆستا که وته خویندنه وه. کات زۆر به خیرایی تیپه ری و کاتی نانخواردنی نیوه رۆ هات. جوونی بریاریدا که به ته نهان بخوات و چاودی ری هاپۆله کانی بکات.

When he came back after lunch, he saw a few boys standing around his table. When he went close, he saw one boy looking at his pencil box. 'This new boy is a thief. He stole my pencil box' 'Sorry, I think you are mistaken. This is my pencil box. I bought it yesterday' Johnny explained. 'Liar!' shouted Sam. Just then, the teacher entered the class and the students went back to their seats.

کاتیگ گه رایه وه له دوای نانخواردنی نیوه رۆ، کۆمه لیک کوری بینی که له دهوری کورسیه که ی وه ستابوون. کاتیگ لیان نزیک بوویه وه. بینی کوریک ته ماشای قتوی پینووسه کانی ده کات. ”ئو کوره نوپیه دزه، قتوی پینووسه کانی منی دزیوه.“ جۆنی روونیکرده وه و وتی ”بیوره، پیمواییت به هه له دا چوویت. ئه وه قتوی پینووسی خۆمه و دوینی کریم.“ سام هاواریکرد ”درۆزن.“ له و کاته دا مامۆستا هاته پۆله که وه و خویندکاره کانیس له جیگا کانی خۆیان دانیشن.

Johnny was disturbed for the rest of the day in school. After class, he went to Sam. He gave his own pencil box to him and said, 'Sam, I know you didn't want to hurt me. You called me a liar because you don't know the truth. Take his pencil box if you think it is yours. Sam grabbed the pencil box without saying a word.

جۆنى ھەموو رۆژەكەى لە قوتابخانە ھەستى بە بېزارى دەکرد. دواى وانەكە، رۆيشت بۆلاى سام و وتى ”من دەزانم كە تۆ ئازارم نادەيت. تۆ بە منت وت درۆزن چونكە تۆ راستىيەكە نازانىت. ھانى نەو ھە قتوى پېنووسەكانە، نەگەر بېروات واىە نەو ھى تۆيە كەواتە با بۆ تۆ بېت.“ سام قتوى پېنووسەكانى ۋەرگرت بى نەو ھى يەك وشە بليت.

A few days later, the teacher entered the classroom with a pencil box in her hand. "Chris's mother came to the school with this pencil box. She said that Chris had taken it home and was ashamed to return it himself. Sam looked at the pencil box on his desk and so did the other students. Sam realised the blunder he had made.

چەند رۆژیک دواتر، مامۆستا که هاته ژووره وه و قتویه کی پینووسی به دهسته وه بوو. وتی "دایکی کریس هات بو قوتابخانه و ئەم قتوی پینووسی هینا وتی که کریس هیناویه تیه وه بو ماله وه و شهرمی کردوو که خۆی بیگه رینیته وه. سام و خویندکاره کان ته ماشایه کی قتوی پینووسه که یان کرد که له سه ر میزه که ی سام بوو. سام بویده رکه وت که چ هه له یه کی کردوو.

He went up to Johnny and said 'I am sorry for my bad behaviour.

You were right that day and I was wrong. 'It was just a misunderstanding. I am so happy that things are clear now,' Johnny said. 'Friends' Sam asked extending his hand to Johnny. Johnny smiled and said, 'Friends'

Moral: Confession, apology, and forgiveness were the tools friends used to break walls down into bridges.

دواتر چوو بۆلای جوونی و وتی "داوای لیبوردن ئەکەم بۆ ئەو رەفتارە خراپەیی نواندم. ئەو رۆژە تۆ راستت کرد و من هەلە بووم. جوونی وتی "ئەو تەنھا هەلە تیگە یشتنیک بوو، من ئیستا زۆر خوشحالم کە شتە کە روون بوویەو." سام دەستی بۆ تەوقە درێژ کردوو وتی "ببین بە هاوڕێ؟" جوونی پێکەنی و وتی "دەبین بە هاوڕێ."

وانەیی ئەم چیرۆکە: دانپێدانان، داوای لیبوردنکردن و لیخۆشبوون ئەو ئامرازانە کە دیواری نیوان هاوڕێیەتی بۆ پرد دەگۆرێت.

زنجیره چیرۆکی فیڤوونی ئاکاره بەرزەکان بۆ مندالان

بەخشینه دلسۆزانه گه ی تۆم - Tom's Sincerity Pay's

هاورپیه تی - Friendship

قتوی پینووسه کان - The Pencil Box